



IX. ÉVF. 1908 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal: Bpest, IX., Üllői-ut 73

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó közepén.

STEPHANEUM NYOMDA R. T.



ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: A megvalósulás felé. — M. L.: Az Oltáriszentség és a Szeplőtelen Fogantatás. — Szentek gondolatai. I. — Sik Sándor: Az ifjúsághoz. (Költemény.) — Dr. Glattfelder Gyula: Hagyjatok hozzám jönni a kisdedeket. — Ministránsok védőszentje. (Jankovits-Molnár, Három század a katakombákban. — Reviczky Aladár C. M.: Szent Paszkál életrajza. — M. L.: A lourdesi bazilika szentségtartója. — Szentek gondolatai. II. — Nagyfalusi Lajos: Szent József himnusza. — Knopp Nándor: A szent áldozás az iparosegyletekben. — Grátzer Pius: Anarchista merénylet a denveri székesegyházban. — Időszerű kérdések. — Magyarország és a nagyvilág. — Pro Ecclesia et Pontifice. — Jubileumi közlöny. — Oltáregyesületi ügyek. — Irodalom és művészet. — Szerkesztői üzenetek.

A megvalósulás felé

FELSÉGES Urunknak leánya, Mária Valéria főherczegasszony lejött fejedelmi lakából s látogatást tett az Úr Jézus királyi házában, az Üllői-uti tornyos palotában. Nem első jele volt ez őszinte buzgalmának. A fenséges asszony már meglátogatta egyszer az Örökimádás zárdát, még a rákos-utczai kis hajlékban, de a mostani palotát még nem látta. Ő az első tagja az uralkodó családnak, a ki édes hazánk fővárosában, új palotájában üdvözölte az édes Üdvözítőt s hódolattal imádta egy félórán át az Oltáriszentségben rejlő Jézust. Azt a Jézust, a kinek ősapja, Habsburgi Rudolf, egy patak partján lovát ajánlotta föl, sok száz évvel ezelőtt s a kit az ősi példára, buzgó lélekkel imádott minden Habsburg, egészen a főherczegasszony édesatyjáig I. Ferencz Józsefig, ki az Eucharistia kultuszában fényes példát adott nemcsak gyermekeinek, de szent István nemzetének is. Valahányszor csapás érte őt, a csapások nyomán templomok emelkedtek az ég felé. Bécsben a Maximilian-téren a gótstíliú fogadalmi templom hirdeti az engesztelés szellemét, Budapesten az Üllői-uton tör az ég felé a góttorony, mint egy hű nemzetnek imája, Erzsébet magyar királyné lelki üdvéért. Erzsébet királyné, a főherczegasszony édesanyja, époly buzgón imádkozott, mint a felséges úr. Magyarul imádkozott s ezzel megmondtuk mindent. Szive, lelke, magyar volt. Szerette Mária Valériát is s így nevezte őt: az én magyar főherczegnőm. Ez a magyar főherczegnő jött tehát el most hozzánk, midőn már csak úgyszólván hetek választanak el az Örökimádás-templom fölszentelésétől. Jólesett látnia, hogy folyik a munka, az állványok fölállítva s a festő keze működik már a templom bensejében.

Érdeklődött minden iránt, megígérte, hogy a fölszentelésen ott lesz gyermekeivel, egész családjával. S még egy jó hirt is hozott nekünk felséges urunktól, a mit megtudhatunk abból a hivatalos közleményből, melyet a Központi Oltáregyesület a látogatás alkalmából kiadott. A közlemény így hangzik:

Mária Valéria főherczegasszony f. évi február hó 23-án délelőtt tizenegy órakor udvarhölgye, *Bombelles* grófnő társaságában meglátogatta a Mária Reparatrix apácák üllői-uti kolostorát. Mivel a látogatás inkább csak magánjellegű volt, azért a kolostor főnöknője és tagjain kívül csak örgróf Pallavicini Edéné, Kiss Aladárné úrnő és Kánter Károly apát, királyi várplébános, az oltáregyesület igazgatója fogadták a főherczegasszonyt, kinek a főnöknő bemutatta a kolostor tagjait és az oltáregyesület képviselőit. A főherczegasszony kedves és leereszkedő modorában hosszasan beszélgetett a társaság minden tagjával, miközben látható örömmel vett tudomást arról, hogy *az Örökimádás-templom szeptemberre teljesen készen lesz* és az Istenben boldogult királyné halálának évforduló napján azt föl fogják szentelni, a minek biztosítéka az is, hogy *a király elvállalta a főoltár félszázezer koronán fölüli költségeinek fedezését.* A magas látogató az örgrófné elnökasszony és a főnöknő kalauzolása mellett azután megtekintette az egész kolostort. Megnézte az apácák puritán egyszerűségű celláit, a zárda magánkápolnáját, a közös termeket és a zárda kertjét. Majd átment az oltáregyesület házába, hol a kápolnában a kitett Oltáriszentség előtt hosszasan imádkozott. Miután még teljes elismerését fejezte ki főleg az örgrófnének a kolostor, az oltáregyesület háza és a templom létesítése és szinte páratlanul szép berendezése körül tanúsított erélyes és önfeláldozó buzgóságaiért és a kolostor főnöknőjének mindenre kiterjedő gondosságáért, teljes egy órai időzés után a templom előtt időközben összesereglett nép sorfalai között távozott a királyi várba.

Eddig a közlemény.

Midőn ezt olvassuk, a vallásos ihlet, a hazafiúi lelkesedés sugallja nekünk, hogy Felséges Urunk előtt legmélyebb hódolatunkat kifejezzük s a szentségimádók lelkes gárdájával egyetemben, hódolatteljes köszönettel adózzunk Felséges Urunknak a nemes példáért, melyet hű magyar nemzetének nyújtott. Kövesse a nemzet apostoli királyát.

Ha már van templomunk a Szentség örök imáadására, Erzsébet királyné örök emlékére, legyen akkor a templom díszes, legyen az fényes, legyen gazdag, méltó a Szentséghez, méltó Erzsébethez, és méltó a magyarhoz! Közel az orgonabúgás, közel a harangszó, közel a fölszentelés ünnepe. Gyulladjon hát lángra a lelkesedés újból itt, az oltár előtt, melyet a király emel az Ég Urának, adakozzék mindenki, hacsak egy fillért is, minden katolikus. Akkor aztán elmondhatjuk, hogy nemcsak a magyar király, hanem az egész magyar nemzet diszítette föl a legmagyarabb királyné emlékére az Örökimádás templomát!

Az Oltáriszentség és a Szeplőtelen Fogantatás.

1858. márczius 25.

GLGONDOLKODIK a hitetlen a lourdesi barlang bejáratánál, midőn e csodás szót olvassa: Immaculata. Érthetetlen előtte, fölfogni nem tudja. És nem is fogja tudni. Mert az Oltáriszentség nélkül ezt fölfogni nem lehet. Ezt nem fogja megérteni sem a zsidó, sem a pogány, sem a mohammedán, sem a lutheránus, sem a kálvinista, csakis a katolikus, a kit a szeplőtelen áldozati ostya tanított meg a szeplőtelen fogantatásban való hitre. Ünnepeünk. 1858. február 11-én először jelent meg szűz Mária a kis Soubirous Bernadettenek és márczius 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján tette a kijelentést: Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás. Megerősítette a szent Szűz, a mit IX. Pius, az Oltáriszentség pápája, 1854-ben dogmaként kihirdetett. S azóta ötven év mult el. Mennyi gyógyulás történt azóta a lourdesi barlang előtt, a Pirenék magaslatán, a Gave folyócska partján, ottan messze napnyugaton, a hol a szentség napja, Krisztus ragyog az Oltáriszentségben. Szűz Mária elválaszthatatlan az Oltáriszentségtől; az volt mindig, most csak az események erősítik meg a régi hitet. Nemde Ő adta Eymardnek a gondolatot, Ő tanácsolta, hogy a szentségimádók társulatát megalapítsa, Szívén viseli az Oltáriszentséget, az Úr testét, mely az Ő szeplőtelen testéből vétetett. Együtt él az Úr szentségi testével, az Oltáriszentséggel; együtt él az áldozók tömegével, az Egyházzal, Krisztus titkos értelmű testével. Mostan épen úgy, mint tizenkilencz századdal ezelőtt.

Csodálatosak a följegyzések, melyeket a hagyomány a szeplőtelen fogantatásnak és a szeplőtelen ostyában elrejtett Istennek egymáshoz való relációjáról fõntartott. A szentatyák szónoki hévvel beszélnek róla. Nicodemiai Gergely azt mondja szűz Máriáról, hogy ő egy kegyesen fogadott áldozati ostya. Cretai szent András ugyanezt írja róla: *hostia acceptissima Deo litata*.¹ Damascusi szent Jánossal valamennyien azt mondják, hogy a szeplőtelen fogantatás a csodák csodája,² valamint az Oltáriszentség is Krisztus legnagyobb csodája. Szent Bernát azt tartja, hogy a szeplőtelen Szűz teste Krisztus testének titkos árnyéka.³

Mária olyan, mint a szentség, melynek titkos utain Istennek kegyelme árad ki Ielkünkbe.

Ez a fenséges reláció, a szeplőtelen fogantatás és az Oltáriszentség között még bensőbb, még szorosabb lett akkor, midőn Krisztus Urunk a mennyekbe fölment. Ekkor Máriának szüzies élete egészen a legméltóságosabb Oltári-

¹ Vives, Dictionarium Marianum.

² Oratio 1. de Nativ. B. M. V.

³ In cant. Sermo. 20, 7.

szentséggel való egyesülésben jutott kifejezésre. Mint azelőtt, most is Krisztus testének mélységes árnyékában élt, élete Krisztus életének folytatása volt. Állandóan közlekedett az angyalokkal, a kik ép úgy körülrepedgették őt, a dicsőség királyának élő szentségházát, mint a templomok homályában lévő szentségházákat. Szűz Mária közlekedett szent Jánossal, az Úr kedves apostolával, a kinek különös kiváltságából megadatott az a kegyelem, hogy élete napjait a szeplőtelen fogantatás és a szeplőtelen ostya között megossza. Közlekedett a hivekkel is, a kik állhatatosak voltak a kenyérszegésben, azaz gyakorta áldoztak. Miként Jézus a szeplőtelen szent ostyában, úgy a szeplőnélkül fogantatott Szűz is csendben és magányban élt, elrejtve a homályban, hogy annál erősebb támasza lehessen a születő anyaszentegyháznak.

Máriának nem az volt a rendeltetése, hogy az Úr Jézussal azonnal fölmenjen a mennyországba és ő, ki a megváltásban közreműködött, a megváltás dicsőségében azonnal részt vegyen. Megfelelőbb volt, hogy ő az anyaszentegyházat gyermekéje napjaiban és bölcsőjében ápolgassa, a mint Krisztus igazi testét ápolgatta a betlehemi jászolban. Isten azt akarta, hogy évek hosszú során át még lenn maradjon a földön és szeplőteleniségének fényével bevilágítsa az utat, melyet az Oltáriszentségben lévő Krisztus fiatal csemetéjének, az Egyháznak meg kellett járnia. Ez a Golgota útja volt, a melyen Krisztus is haladott; csak ezen át mehetett a mennybe Ő is.

Mikor Jézus elhagyta a földet, nem hagyta el Máriát egészen. Látható jelenléte megszűnt, itt maradt titkosan, láthatatlanul; de azért valósággal, igazán. Az Oltáriszentségből áramlik ki az erő, mely nekünk életet kölcsönöz. Attól a naptól kezdve, hogy Krisztus a mennyekbe ment, kitört az éhség a lelkekben és ott maradt szüntelen a mohó vágy az első keresztényekben, Krisztust, az élet szent kenyerét magukhoz venni. S az éhség nem csillapodott, sőt szüntelen növekedett.

Az őskeresztényekben meg volt ez a lelki éhség, a mint meg volt összüleinkben a test mohósága. De volt egy, a ki a szent ostya után a többinél nagyobb hévvel vágyódott, sokkal nagyobb hévvel, mint a minővel bűnös Éva a paradicsom fája után. Ez a szeplőtelen fogantatás volt; szűz Mária, kiről szent Germanus azt mondja, hogy ő az Istennek legkedvesebb és legszeplőtelenebb paradicsomkertje. El tudnók-e képzelni, hogy Máriában nem lüktetett hevesebb vágy a szeplőtelen ostya iránt, mint a többi Szűz lelkében, kik Jézust szerették? El tudnók-e képzelni a szeplőtelen fogantatást a nélkül, hogy ne érezett volna egy ellenállhatatlanul erős impulzust a szeplőtelen ostyában rejlő szent test iránt, mely az ő testéből vétetett? Minden arra enged következtetni, hogy szűz Mária ama napokban, melyben az Egyházat, Krisztus titkos értelmű testét támogatnia és nevelnie kellett,

mindenkor és mindennap magához vette az Oltáriszentséget, Ő mindennap áldozott. A hittudósok, az egyházi írók és a szentek mind azon a véleményen vannak, hogy ez a jámbor hagyomány a katolikus tannal nem ellenkezik, sőt azzal nagyon is egybevág. XIV. Benedek pápa a szenttéavatásról¹ írt művében egész biztonsággal állítja, hogy bátran magunk elé képzelhetjük a szeplőtelen fogantatást az áldozás pillanatában. Meg is említ egy képet, mely e jelenetet tárgyazza; ez a Sancta Lucia templomában látható. A névtelen író Metaphrastesnél minden habozás nélkül kimondja, hogy szűz Mária naponkint járult az áldozáshoz, hogy magához vegye az Úr testét, kit azelőtt méhében hordozott. Antonino di Escobar e Mendoza hihetőnek vallja a hagyományt, hogy szűz Mária, midőn ez életből távozott, szent Péter apostol kezéből vette a mennyei utavalót.²

Milyen lehetett az érzés világa az áldozás után a szeplőtelen Szűz és a szeplőtelen ostya között! Milyen lehetett a fényözön, mely a szeplőtelen ostya vétele után a szeplőtelen szüzet körülvette! Ha a nap sugarait egy kristályra bocsátja, a melyen nincs homály, az a kristály a legragyogóbb színekben játszik s mint valami fény-forrásból, a legragyogóbb sugarak ömlenek szerteszét. Midőn az euchariszticus nap, Jézus Krisztus, sugarait keresztül bocsátá az áldozás után a szeplőtelen testen, akkor égi lehetett a fény, mely a szeplőtelen fogantatást körülvette. Mint áradhatott ki belőle a kegyelem Isten országára, Krisztus fiatal csemetéjére, az anyaszentegyházra!

Könnyen megmagyarázhatjuk tehát magunknak azt a lelkiállapotot melyet areopagita szent Dénes szűz Mária látásakor átélt. Midőn őt először látta utazása közben, oly fényes káprázat fogta el őt, hogy saját vallomása szerint isteni jelenésre gondolt. Maga szent Tamás, az iskola napja is fényes külsőre gondol. Midőn szent János apostol Titkos Jelenéseinek könyvét magyarázza, a napba öltözött nőben a boldogságos szüzet látja; azt mondja, hogy a Szűz valóban csupa fény volt, már nemcsak szeplőtelen fogantatásánál fogva, hanem immár azért is, mert teljes és állandó birtokában volt annak a testnek, a ki a szentek fényessége és napja az Isten városának.

Boldog Martinengoi Magdalenának csodás látomása volt: látta a szeplőtelen fogantatást, a ki szívében fényes napot hordozott. Égett a vágytól, hogy megtudja, mit jelent e látomás; tehát buzgón imádkozni kezdett. És ime megkapta a feleletet: a fényes nap a szeplőtelen szent ostya, melyet szűz Mária földi életében magához vett s melynek színei ő benne meg nem romlottak soha, hanem állandóan megmaradtak.

Bizonyos, hogy a mit Magdalena látott, az nem dogma; korántsem

¹ De Canonizatione Sanctorum Liber IV. par. 2, c. 25, n. 14.

² Vol. 3. lib. 3. sect. 7. n. 5.

tárgya hitünknek. Fölfogja, kiki a mint neki tetszik. Midőn Magdalenának boldoggáavatási pöre folyt, úgy találták, hogy a látomás tárgya nem ellenkezik a katolikus tannal és az egyház szellemével. De mindezek nélkül is bátran hihetjük, hogy van építkezés, van összeköttetés a szeplőtelen fogantatás és a szeplőtelen ostya között. A mi a massabiellei barlang körül történik, legalább azt látszik megerősíteni. Hivatkozunk tehát a lourdesi tényekre. Hihetjük bátran, hogy a szeplőtelen fogantatás közreműködésére áramlik ki az isteni erő a szeplőtelen ostyából s viszont a szeplőtelen ostya az, mely a massabiellei barlangnál s a lourdesi bazilikában a szeplőtelen fogantatást oly fénybe borítja. Ez a két összekötött gyúpont, mely lángragyullasztja a buzgó lelkeket, vagy legalább is kicsalja a lanyha és hitközömbös keresztényekből az isteni szeretet szikráját.

Mennyire méltó is, hogy a szeplőtelen ostya a szeplőtelen fogantatásba, ebbe a fényes ragyogó felhőbe burkolózzék és így jelenjék meg előttünk templomainkban. Oh, bárcsak mi is ilyenek lehetnénk! Méltó lakóhelyei, ragyogó felhői az isteni felségnek, a szeplőtelen ostyának. Oh, ez csak a földi portól függ, mely reánk tapad! Ha ezt lerázzuk, mibennünk is működik majd túláradóan az isteni kegyelem a szeplőtelen szent ostya színeiben.

M. L.

Szentek gondolatai.

Mindennap vétkezel, áldozál tehát mindennap. Nemcsak szent Ágoston volt e nézetén. Mindenki, a ki csak egy kissé utána néz, úgy fogja találni, hogy a szentatyák, a kik csak e tárgyról irtak, valamennyien egyazon véleményen voltak.

Római katekizmus 2. rész. 4. fejelet.

Mindennap imádkozunk az Úr imájában ezért a kenyérért, hogy így naponkint magunkhoz véve az üdv kenyérét, Krisztussal egyesülve élhessünk és segítő malasztjával minden bűneinktől megmenekedhessünk.

Szent Cyprián az Úrimádság című könyvéből.

«Vagy van veletek az Isten kegyelme, vagy nincs veletek; ha veletek van, miért nem járultok a szent áldozáshoz, mely épen azért van, hogy e szent kegyelemben titeket megtartsa? Ha pedig nincs veletek és ti a bűn állapotában vagytok, miért nem siettek gyónni, hogy minél hamarabb áldozhassatok és erőt nyerjétek, hogy a bűnbe vissza ne essetek.

Aranyszájú szent János † 407.

Nem merném az Úr vérét inni, ha nem volnék az Ő vérevel behintve.

Pazzi szent Magdolna a bűnbánat szentségéről.

AZ IJÚSÁGHOZ

Járván az utcák porlepett világát,
Örökös ködben, szürke ég alatt,
Fejünk felett kék eget soh'se látva,
Mindig ködöt és mindig csak sarat —
Lelkünknek szárnya meg-megrebben olykor,
És látni vágyunk fényt, sugárt, napot...
A templom ime ajtait kitárja!...
Menjünk hozzá!... Más név nem adatott.

Napfényvel él a fiatal bimbó is,
Míg felfakadnak feslő szirmai,
Megindul benne pezsgő élet árja,
S színt, illatot kezd szétsugárzani.
S mi életünket a homályba fojtsuk?
Az ifjú bimbó lankad, hervad ott!
Napot nekünk, napot, életre hívót!
Menjünk hozzá!... Más név nem adatott.

Pedig a lelkünk virágzásra termett.
— Ilyen virágot nem terem a föld! —
Cünder színére a nap is elbámul,
És illatán az Isten lel gyönyört.
Ezt folytanók el öngyilkos kezekkel,
A föld színén a legnagyobb nagyot?
— Éltető napfényt, meleget minékünk!...
Menjünk hozzá!... Más név nem adatott.

Mindenfelől lidércztüzek köröttünk,
Suhanva hívón útlan útakon.
Óh hánynak, hánynak vész a lelke rajtuk!
Hány tűnik el az ingoványokon!
Ésalóka fény más minden a világon.
Az élet lángja, az csak ott ragyog!
Ne nézzünk félre, csak előre, bátran,
Menjünk hozzá!... Más név nem adatott.

Mi kell szívünknek? Élet és igazság?
Szépség? Erő? Jóság és szeretet?
Van-e valami magasztos a földön,
A mi Urunknál mit ne lelne meg?
Jertek mindnyájan vágyó szívetekkel:
Mindent, de mindent megtaláltok ott!
Mert ott az Isten teljessége mélylik!
Menjünk hozzá!... Más név nem adatott.

Menjünk hozzá!... Kicsinyke, szűk lakodban,
Szerelmes Jézus, várva-vársz reánk;
És szavad hangzik örök századoknak:
Édes hívásod mi ne hallanánk!
Szomjas lelkünkkel hozzád ne sietnénk?
— Megyünk mindnyájan, óh! megyünk, futunk!
Szállj a szívünkbe, éltünk Napvilága,
Boldogság, élet: Édes Jézusunk!

Sik Sándor.

Hagyjátok hozzám jönni a kisdedeket.

AZ ANYAI SZÍV a belé ojtott szent érzelem erejével legjobban tudja mire van szüksége gyermekének. Nincs szüksége tudós magyarázatokra és idegen beavatkozásra meg felvilágosításra, hogy belássa, mi jó magzatának. Ez a természetfölötti bizonyossággal legjobbat választó anyai szent szeretet Krisztushoz vitte a gyermekeket. Érezték azok a palesztinai anyák, hogy minden szellemi és anyagi jónál jobb, ha az Úr keze nyugszik gyermekük fején s az Ő kegyelme edzi testüket, szenteli meg lelküket.

Sokan voltak — s köztük a még világosan nem látó tanítványok is — a kik szertelenséget láttak az édesanyák erőszakos követelésében, melylyel az Úr áldását — s mindenek fölött ezt — akarták biztosítani gyermekük számára. De Ő maga világosítja föl a világot s hirdeti, hogy az anyai szeretet megsejtette a gyermek boldogságát biztosító legnagyobb

kincset, mikor mindent feledve, az Urat akarja számára biztosítani: s az ártatlan gyermek-ember ideig tartó és örök életéért aggódó szentséges Szívének szeretete szólal meg ajkain: Engedjétek hozzám a kisdedeket. Anyák, ha azt akarjátok, hogy gyermeketeké legyen a «mennyek országa» nem csak ott túl, de hogy már itt e földön is a mennyei öröm sugara ragyogjon szemükben, engedjétek őt Krisztushoz, ki dobogó szívvel várja őket az oltáron, hogy őket nem csak megáldja, hanem hogy egészen az övék legyen s ők általa Krisztus szerint való, tökéletes és boldog emberek legyenek.

Az egyház is anya. Senki sem érez, szeret s kíván boldogítani úgy, mint az anyaszentegyház. Ő sem tehet ennél fogva jobbat, mint hogy a palesztinai anyák példája szerint Krisztushoz vezeti a gyermekeket, mert meg van győződve, hogy ott járnak a legjobb iskolába s ott szerzik meg a földi és örök boldogság biztosítékát. Azért, ha a pápa fölszólítja a világot, járuljon sűrűn az Oltáriszentséghez, vegye magához lehetőleg naponként az Úr Jézust, ez a fölszólítás az ifjúságnak is szól s talán annak első sorban, már csak azért is, mert az ifjúság még abban a szerencsés helyzetben van, hogy a élet meg nem tépte lelke legszebb virágait s a szentségi Üdvözítő gyakori betérése abba a romlatlan lélekbe oly tökéletességre emeli e nemes tulajdonságokat, hogy azok egy igazi keresztény életnek fogják adni illatát.

Először is neveli az Úr Jézussal való egyesülés a szent engedelmeség s a tekintélytisztelet szellemét. Kell-e bizonyítani, mily szükséges ez ifjúságunknak s mennyire hiányzik ez napjainkban? A családok békéjéért és boldogságát az rontja meg, hogy az ifjúság fegyelmet nem ismer. Az anya könyeinek, az atya idő előtti ősz fürtjének ez az okozója. S a világ nem segít, ellenkezőleg pusztít. Ujság, szinpad, társaság örült egyhangúsággal ordítja és mutatja, hogy az embernek nem szabad korlátokat állítani, az akaratot nem lehet fegyelmezni, a szabadságot sohasem szabad elnyomni. S az ifjúság ebben a szellemben nő fel. Nem ismer tekintélyt. Neveti a törvényt. Sztrájkol a felsőbbbséggel szemben. És siettetni eljöveteleit annak a kornak, a mikor elpusztul mindaz a szent hagyomány, melyen egész társadalmi rendünk, családi boldogságunk és erkölcsi világunk nyugszik.

Látja ezt az Úr Jézus, azért szól a pápa szája által: Engedjétek hozzám a kisdedeket. Lám, ti nem birtok a gyermek indulatával, Én majd megszelidítem. A ti törvényetek nem elég erős, hogy a jó uton maradjanak, az Én szeretetem majd lebilincseli őket. Szavatok nem tartja vissza őket, az Én néma ajkam tanítását majd megértik.

S nézzétek meg szülők gyermeketeket a szent áldozás napján. Ráismertek arra a garázda fiúra és durczás lányra, ki annyi keserőséget okozott? Valljátok meg, hogy ezen a napon mintha kicserélték volna őket.

A szent oltár misztikus csendjében, a hozzájuk betérő Úr Jézussal szívükben nem *tudnak* megmaradni daczos engedetlenségükben, nem tudnak bántani titeket, hisz érzik, hogy azt a Jézust sértenék, ki csak az imént szentelte meg őket. Szülők! Azt akarjátok, hogy fiatok évenként ne csak egy-két napon legyen ily tisztességtudó, hanem végig az maradjon? Ne elégedjétek meg, hogy évenként egyszer-kétszer vigyék őt az iskolából a szentáldozáshoz, hanem engedjétek őt gyakran Jézushoz, még inkább menjetek vele gyakran magatok az Úr szent asztalához, megéritek, engedelmes, tisztességtudó gyermekeitek lesz.

De engedjétek Jézushoz a gyermekeket azért is, mert Ő nem csak a külső embert neveli, hanem a lelket is megszenteli. A világtól csak azt hallják, hogy az ember nem lehet szent, hogy a bűnt elkerülni nem lehet s bolondság is volna arra törekedni. S Istenem, hogy megszivlelik ezren és millión ezt a ferde tanítást. Annyira elhiszik, hogy ifjak, kiknek tündökölni kellene a tiszta élet ragyogásában, megrokkant erkölcsössel, koravén szívvel lézengenek, eszményi törekvéseken mosolyognak és siettetik halálukat, mely számukra örökké tart. Édes szülők, nem irtóztok ettől a képtől? Pedig lám, ez kísért a ti családi szentélyetek körül, ha a romlott világ szellemében nevelitek gyermekeiteket.

Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni, szól ismét az Úr. A szent kenyér, mely szenteket táplál s a bor, mely «szüzeket nevel» XX. századbeli igaz keresztényekké fogja nevelni ifjainkat. Ha az a gyermek naponként fogja szívében hordozni az Úr Jézust, szent borzalommal fog elfordulni a világ bűnös csábításaitól. Ha naponként szemébe néz az Úr Jézusnak, nem fogja azokat lemocskolni erkölcstelen képek szemléletével. Ha tudja, hogy néhány óra múlva isteni barátjával fog találkozni, kerülni fogja a kárhozatos társaságot s így fog benne Krisztus közvetlen vezetése mellett tiszta életű, jellemes, erkölcsös ember nevelődni.

Csodákat beszélnek tapasztalt nevelők a gyakori és naponkinti szentáldozás hatásairól nevelőintézetekben. Oh mennyire átalakulna a világ s tisztulna meg a gyermeki lélek, ha nem csak egy-két nevelőintézet, hanem minden katolikus szülő megértené az Úr szavát: Hagyjátok hozzám jönni a kisdedeket és sűrűn követné azt.

De az élet mindennapi kötelességeinek hű teljesítésére is nevel az Oltáriszentség gyakori vétele. A tevékeny munkaszeretetnek legnagyobb akadálya a szív romlottsága. Viszont az az ember, ki legyőzte önmagát, a mindennapi élet fáradalmait könnyű szerrel fogja viselni. Nem volt tevékenyebb és tettere később lélek, mint egy apostol, a ki fölismerte már Krisztust. Ez akadályt, fáradságot nem ismert. Ép úgy, mint nem ismeretek fáradságot sem unalmat a munkában a szentek, kik nap-nap után az isteni erő forrásából az Oltáriszentségből merítettek kitartást.

Türelmetlen, fáradt vagy rest az ifjúság? Ismeri-e a szüntelen tevékenység Urát az oltáron s él-e vele? Elernyed? Mutassátok meg neki azt a Jézust, ki gyermek létére úgy fáradozott a műhelyben, mint az utolsó napszámos. Sokalja a munkát? Engedjétek Őhozzá, ki éjjelt nappallá tett, hogy kötelességét teljesítse. Gyenge? Vegye magához Őt, ki minden erő forrása s higyjétek el, hegyeket elmozdító, fáradságot mosolyogva bíró, kötelességet vigan teljesítő ember lesz a gyermekből, kit a szentségi Jézus nevel, táplál és szentel.

Hagyjátok hozzám jönni a kisdedeket s övék lesz mennyek országa; nem csak az a csillagokon túl, hanem már ez itt a földön, mely amannak kapuja s melyben ép úgy, mint amabban, az Úr Jézusnak kell uralkodni s a boldogságot biztosítani.

Dr. Glattfelder Gyula.

Ministránsok védőszentje.

DÜHÖNG az üldözés, folyik a vér mindenfelé. Az emberek az utczákon egyébről sem beszélnek, minthogy kikről derült ki, hogy keresztények, kiket vetettek börtönbe, kit ostoroztak meg a bíróság előtt s kit fognak holnap a vadállatok elé dobni. A keresztények, kikről még senki sem tudja, hogy azok, szintén végighallgatják ezeket a beszédeket, bele is szólnak s aztán mennek ők is a dolguk után. Isten nevében! Félni ugyan nem félnek, de azért óvatosabbak mint rendesen.

Legrosszabb a papoknak! Nincs ugyan külön ruhájuk, hogy rájuk ismernének, de több a gond, nehezebb a munka, veszedelmesebb a szentségek kiosztása. Hogyan jutni most a betegekhez, hogyan lehet hozzáférni a börtönökbe vetett hivekhez?! Kevés az ember. Felerészük elfogva, vagy kivégezve! Nem baj, az Isten mindenről gondoskodik!

A pápa az egyik katakombában épen befejezi a szentmisét. Alig van hívő körülötte. Aznap csak nagyon kevesen tudtak eljönni. Az oltáron ott van a kenyér, de már mint Krisztus szent teste s arra vár, hogy elvigye valaki a betegekhez, a börtönökbe. De ki fog erre vállalkozni?

A szent püspök körülnéz, mintha keresne valakit, mintha akarna valamit...



Szent Tarsicius.

A kis, tizenkétéves ministránsfiú megérti.

— Szentatyám — mondja — a te fölszentelt papjaidnak most drága az életük. Kimélni kell őket a hívők miatt. De itt vagyok én! Én elviszem az «erősek kenyerét» bizd csak rám! Engem senki sem fog gyanusnak találni.

A püspök eleinte habozik. De a fiucska folytonos kérésére mégis elhatározza magát. Könnyes szemekkel nyújtja át neki Krisztus testét, fehér, tiszta kendőben gondosan betakarva. Azután megáldja és útnak eresztí.

Mily boldog volt a kis fiú! Viheti Krisztust, az Isten Fiát; mint igazi angyal fog megjelenni a szegény betegnél, kinek oly nagy szüksége van e kenyérre!



Az Oltáriszentséget vivő Tarsiciust megkövezik.

Lassan, óvatosan, drága kincsét kebléhez szorítva halad a város felé. Már beért, végig megy egy-két utcán s ekkor találkozik egy asszonnal. Előkelő, finom ruhájú asszonnal.

Megtetszik neki a szép kis fiú, megállítja s megszólítja:

— Hova édes fiam?

A fiucska kitérően válaszol:

— Testvérem beteg, ahhoz sietek jó asszony! Nem hazudott, hisz a keresztények mind testvérek voltak.

Az uriasszony úgy szeretne még beszélni a szép és okos fiúval. Neki is volt ilyen fiacskája, de meghalt, az istenek nem adtak neki hosszú életet. És még hasonlít is megboldogult gyermekéhez! Bizony talán még magához is venné, saját fiává, saját gyermekévé tenné. Hija is magához, hogy látogassa meg, jöjjön, beszélni akar vele odahaza...

A fiucska illedelmesen felelé:

— Most sietek, jó asszony, bocsáss meg; majd máskor, ha eljövök hozzád! — s azzal köszön és siet tovább.

Nem mehet nagyon inesszire. A közeli piacon egy csapat gyerek, nagyobbak-kisebbek egy rakáson, valami játékot játszanak. Nevetgélnek, lármáznak, ugrálnak jókedvűen. A mint meglátják a fiút, egy közülük odakiáltja neki:

— Hej, pajtás, gyere közénk; játszál te is velünk!

A kis fiú megijedve felel nekik vissza:

— Nem, nem, most nem lehet, majd máskor, majd ha visszajövök! Azok nem engedik. Csakhamar körülveszik és rángatják magukkal.

— Gyere, gyere! Épen még egyre van szükségünk; akkor aztán teljes lesz a játék!

Emez majdnem sírva kéri őket, hogy engedjék szabadon, hiszen nélküle is játszhatnak egy ideig. Szegényke, milyen kínos helyzetben volt! Keblén az Isten Fiának szent teste és ő ezekkel a durva pogány gyermekekkel játsszék?! Es a beteg is várhat-e addig?!

Erősen ellenkezik, kér, sir, rimánkodik, hogy eresszék, miközben a két kezét átkulcsolja a keble fölött, hogy valami kár ne essék a drága dolgokban.

Az egyik fiú észreveszi, hogy rejteget valamit.

— Mi az, mit viszel kebledben? — kérdezi durván.

— Engedjete, oh engedjete! — sirja a fiucska tovább.

Akkor az egyik suhancz elkiáltja magát:

— Ez bizonyosan keresztény. Nézzük meg és vegyük el tőle, a mi nála van?

És nekiesnek mindnyájan; ütik, verik, ránczigálják a szegény kis fiút. És ő csak áll közöttük, nem szól, nem panaszkodik, csak a két karja szorul mind erősebben össze a kebelén. Nem, Krisztust nem adja oda. Inkább az életét!

És oda is adta — az életét. A gonosz fiúk addig verték, rugták, fojtogatták, míg meghalt. Ott maradt közöttük agyonverve, agyonkínózva, holtan. De Krisztus még ott volt a keblén! És ekkor — bizonyára Isten rendeléséből — egy katonatiszt ment arra. Egy-két ökölcsapással szétveri a garázda gyerekeket, fölveszi a halottat gyöngéden, szeretettel és viszi el magával. Viszi Krisztust is, szent vértanuját is.

A katona keresztény volt. És a mint megy, találkozik egy asszonnyal. Előkelő, finom ruhájú asszonnyal.

Az asszony ránéz a fiucskára és elsikoltja magát.

Ugyanaz volt, a ki csak az imént beszélgetett vele.

Sírva megy azután ő is a katona után...

Ez a fiú volt szent Tarsicius, az Oltáriszentség hős vértanuja.

☪ Szent Paszkál életrajza ☪

III. FEJEZET.

H i v a t á s a.

AZ EMBER teljesen Istené, ki őt teremtette. S így Istennek joga van minden egyes embernek hivatását meghatározni, különböző életutakon vezetni a végcélhoz. Isten öröktől fogva ki is jelölte minden ember hivatását, a melyben könnyen elérheti végcélját. Könnyebben boldogulhat a földön, kialakíthatja lelkét s legnagyobb hasznára lehet felebarátainak s a társadalomnak.

Az embernek kötelessége kutatni, keresni azt az utat, melyet Isten számára kijelölt. Buzgón és sokszor kell e célra imádkozni. Ki kell ismerni saját természetét, hajlamait, lelki tulajdonságait. Érezni azt a vágyat, melyet hivatásának boldogító tudata ébreszt szívében. Tanácsot kérni a szülőktől, előjáróktól s mindazoktól, kik hivatva vannak befolygni e fontos ügyben. Ez a dolgok rendes folyása.

Azonban a mindenható Isten rendkívüli módon is tudtára adhatja akaratát s közvetlenül hívhat erre vagy arra a pályára.

Szentünk, ki az előbbi kegyelmeket megkapta, ez utóbbi kiváltságot sem nélkülözte.

Mindenki meg volt győződve, hogy a szerzetesi pálya van kijelölve számára. Johanna nővére már rég úgy hívta őt: az én kis szerzetesem. A pásztorok is úgy nevezték, mint a hogy a szerzeteseket szokás: Paszkál testvér. És neki ez tetszett, hisz összes óhaja az volt, hogy ennek egykor méltóan meg is felelhessen.

A legtökéletesebb életmódra: a szerzetesire kora ifjúságától fogva készült. Főleg három erényben tűnt ki: a rendszeretben, a penitencia és ima szellemében.

A pontos, lelkiismeretes szerzetesnek előrevetette fényét a pásztorfiú rendszeretete. Hogy egy jól rendezett élet áldásait s érdemeit el ne veszítse vagy vesztegelje, meghatározta ájtatossági gyakorlatainak s a társalgásnak idejét, minden dolgát bizonyos órához kötötte, napirendet készített és azt a legpontosabban betartotta.

A penitencia szelleme átsugárzik eddigi életének is minden megnyilvánulásában. Felebarátai bünt nála sohasem vettek észre, s ha kisebb tökéletlenségek előfordultak, azok is teljesen jelentéktelenek.

A pásztorélet [tele van nélkülözéssel és önmegtagadással. A durva eledel, a bizonytalan s rendetlen étkezés, hosszú, megerőltető barangolások, zord időjárás, zivatar, eső, forró napsugár, türehetetlen hőség, számtalan alkalmat nyújtottak az önmegtagadásra.

Neki ez nem volt elég. Még önkénytes penitencziákat is csatolt hozzájuk. Keveset evett s a mit magától megvont, azt a szegények közt szétosztotta. Egyik társa, ki csodálkozott Paszkál szigorú böjtjén, egyszer megkérdezte tőle:

— Nagyon szeretném tudni, hogy miért eszel oly keveset?

— Szivesen megmondom — felelé a szent. — A böjt nagyon egészséges. Testem friss, könnyű, mozgékony marad s könnyebben elviselem a nap keresztjeit.

A milyen szigorú volt önmagához, oly gyöngéd és szeretetteljes volt társaihoz.

Önmegtagadásait nem egykönnyen lehetet megfigyelni, bármily fűrésző szemek is lestek reá.

Egyszer egyik társa panaszkodott neki, hogy egész éjjel kísértette őt a gonosz lélek. Aztán hirtelen a szentnek szeméibe nézve, ezt kérde tőle:

— Neked is vannak kísértéseid, mint nekünk, gyarló embereknek?

Paszkál elpirult. Nem tudta hamarjában, hogy mit feleljen. Alázatosságból hallgatni akart, felebaráti szeretete fölvilágosítással akart szolgálni. A két erény pár pillanatig harczolt egymással. A szeretet győzött. Így szólt tehát:

— Igen, testvér, ép úgy érzem véremben a szenvedély tüzét, mint te. De tudod-e, mit teszek ekkor? Nem várom be az ellenséget, — megelőzöm őt. Tövist szurok testembe, hogy az érzéki ingert elűzzem.

Igy őrizte meg szent tisztaságát.

Pásztortársai ismerték és nagyra becsülték gyengéd, ártatlan lelkét s a világért sem engedtek meg maguknak olyasmit, mi Paszkált megsomoríthatta volna. S ha néha mégis előfordult, hogy könnyelmű fiúk szavaikban megsértették az erkölcsöt, mint egy óriás állott a bűnös elé s bátran utasította őt rendre, hogy eleget tegyen a megsértett erkölcsi törvénynek. Egy ily alkalommal szent fölháborodásában így szólt:

— Takarodjál! Ne botránkoztass meg minket. Ha el nem mégysz tőlünk, úgy elkergetlek, mint a kutyát.

A rossz pásztorfiú szégyenkezve távozott.

Nagy önmegtagadásra vall az is, hogy mindig mezítláb járt. Pedig a hegyes vidéken, tövises talajon nem egyszer vérezte meg gyenge, kis lábait. Midőn a főpásztor kérdezte tőle, hogy miért jár mindig mezítláb, így felelt:

— Mert a mennyország erőszakot szenved s az erőszakosak ragadják azt magukhoz.

Az önmegtagadással együtt jár az ima szelleme. Ki volna képes természetfölötti erő nélkül, melyet az ima szerez meg az embernek, az áldozat, a teljes odaadás útján kitartani? Az imában a gyenge, erőtlen lélek

erőt, fölvilágosítást kap. Az ima, mint őrangyal vezeti a lelket Isten szentélyébe. Paszkál finom lelke mindezt megértette, ösztönszerűleg sejtette. Azért imádkozott oly sokat. Valóban a szentírás szavait követte, mert «szünet nélkül» imádkozott. Minden cselekedete, gondolata ima volt. Egész nap a legbensőbb egyesülésben volt az Istennel s mindent az iránta való szeretet sugaraival aranyozott be. Azon naptól kezdve, midőn édesanyja legelőször tanította meg az imádságra, a legnagyobb öröme és vigasza az volt, ha lelkét Istenhez emelhetette.

A rend, önmehtagadás és ima szelleméhez járult gyengéd, nemes felebaráti szeretete. Társait, a pásztorfiúkat úgy szerette, mint testvéreit s ezt minden egyes alkalommal ki is mutatta. A bizalmas barátságot nem szerette. S hogy mégis egyik pásztorral barátságot kötött: ez az isteni Gondviselés műve volt, mert jelenlegi nehéz helyzetében tanácsadóra, önzetlen őszinte baráti szívre volt szüksége.

Isten e küldöttjével Terra Hermosa közelében találkozott először. Ez is pásztorfiú volt, nála hét évvel idősebb: a 21 éves Apparicio János. Bár (ebben az időben) nagy volt köztük a korkülönbség, mégis nagyon jól megértették egymást. Paszkál gondolkozásában, ítéleteiben oly érett volt, mintha mindig öregek közt lett volna.

A két rokonlélek fölfedezte egymást; megértették egymás lelkületét s megszerették egymás tiszta, nemes, becsületes, Isten szent kegyelmében tündöklő életét. Paszkál minden reggel fölkereste jóbarátját. Együtt legeltették a nyáját, jámbor beszélgetések közt bejárták a vidéket. Paszkál tiszta, csengő, szép hangja visszhangzott a berkekben, midőn Mária-énekeket zengedeztek, majd imára nyílt meg ajkuk, hogy folyton dicsérjék, dicsőítsék az eget Urát.

Igy telt el egy év. Paszkál hivatásáról eddig még jóbarátjával sem beszélt. Elérkezettnek látta az időt, hogy efelől nyilatkozzék:

— Oh mily nyomorúságos egy élet ez a mi életünk. Az ember mást sem hall, mint társainak veszekedését. Mennyire óhajtanék ettől megválni és kolostorba menni.

— Igazán? Kolostorba akarsz menni? — ragadta meg a szót Apparicio. — No, jobbat nem tehetnél. Már rég vártam tőled e nyilatkozatot. De hova akarsz menni? Én a te helyzetemben e vidéken maradnék. Itt vannak a közelben a ciszterciák. Itt kopogj. Az apátságban, mely az országban a leggazdagabb, könnyen és békével munkálkodhatol lelked üdvösségén.

A tanács, mely jóbaráti szívből jött, nem mutatott rá arra az ideálra, mely után szentünk vágyódott.

— Nem, nem — válaszolá Paszkál nyílt őszinteséggel — tanácsod nekem nem tetszik. Messze akarok menni, a hol engem senki sem ismer.

Oly kolostorba szeretnék menni, a hol a legnagyobb szegénységben teljesen az isteni Gondviselés vezetése alatt élhetek.

Apparicio belátta, hogy fölfogásuk és az életszentségről való fogalmuk közt ég és föld különbség van — elhallgatott.

Néhány nap mulva Paszkál örömtől, boldogságtól sugázó arczzal beszélte el jóbarátjának a következőket:

— Midőnalconcelai magányomban imádságaimat végeztem, nagy csodálkozásomra láttam, hogy felém közeledik egy francziskánus atya és egy szerzetes nő. Üdvözöltek engem s így szóltak:

— Isten küldöttjei vagyunk. Azért jöttünk, hogy fölszólítsunk téged, hogy hagyd el a világot és légy szerzetes. Aztán oly szépen beszéltek a szerzetesi hivatásról, mintha csak az angyalok nyelvén beszéltek volna s oly magasztosnak mondták ez állapotot, hogy szent örömmel és hálával telt meg a szívem. Erre ők eltűntek s boldog érzést hagytak hátra lelkemben.

Jólehet a személyek nincsenek megnevezve, nem lehet benne kétség, hogy ezek Assisi szent Ferencz és szent Klára voltak, kikkel Paszkál bizonyos lelki rokonságban állott. Szent Klára az Oltáriszentségnek volt lánglelkű tisztelője — Paszkál nem kisebb buzgalommal merült bele a szeretet szentségébe, szent Ferencz a világmegvetésnek, melyet a mi szentünk is oly kimondhatatlan nagyra becsült, volt megtestesülése.

A következő csoda bizonyosság Paszkál elbeszélésének igazsága mellett. Apparicio ezt így mondta el: Tikkasztó hőségben értünk azon napon a Cabrafuentes mellett levő forráshoz. A víz oly piszkos volt, hogy a nyáját nem lehetett megitatni.

— Keressünk föl más forrást — szóltam Paszkálhoz.

— Ne! Maradj itt, gondoskodom én friss vízről — felelé.

Ekkor egy sziklás helyre ment, letette pásztorbotját s keresgélt. Egyszerre fölállt, kezébe vette a botot, megütötte vele a sziklát s e pillanatban forrás fakadt belőle. Alig győztem inni a friss, üdítő vízből.

— Barátom — mondá Paszkál — ha ismét szomjas leszel, üsd meg botommal a talajt s vízre találsz.

De biz én többé nem mertem előtte szomjúságról panaszkodni, mert féltem, hogy ismét csodát művel.

Néhány nap mulva teljesen új öltözetben jelent meg előttem. Ruhája hamuszürke taláris volt, kordával átkötve, nyakában vastagszemű rózsafüzér; széles karimájú kalap a fején. Csodálkozó tekintetemből kiolvasta gondolatomat s így szólt:

— Az Úr ismét küldött az égből egy francziskánust, hogy engem a kolostorba-lépésre fölszólítson. Itt az idő. Isten hívását követnem kell s életemet neki szentelnem. Isten veled! A viszontlátásra.

Megölelt, távozott s ez életben egymást többé nem láttuk.

Senkinek sem mondta meg, hogy honnan vette a francziskánus öltönyt. Életirói azt gondolták, hogy magától szent Ferencztől kapta.

Isten a tökéletes életre való hivatás kegyelmét Paszkálnak rendes módon adta, midőn örök határozatát szentünk imáiba, vágyaiba, kedvébe, hajlamaiba, másoknak róla való ítéletébe helyezte, de annak idejét és közelebbi meghatározását: szent Ferencz szabályai szerint való életmódot csodálatos, rendkívüli módon adta neki tudtára.

A főnti események után az 50. évben egy tiszteletreméltó ősz aggastyán csengetett a villareali kolostor ajtaján. Az öreg meghatottságában beszélni nem tudott. Jelekkel kérte a Irátert, hogy vezesse őt szent Paszkál sírjához. Sokáig sírdogált s imádkozott ott az öreg, a szentnek egykori jóbarátja, Apparicio János. Ekkor beszélte el a szerzeteseknek a szentnek csodás hivatását és a sziklából fakasztott forrás eseményét.

Ottléte alatt sokszor fölkereste szent barátjának sírját s midőn azt elhagyta, avval a boldogító tudattal tért vissza otthonába, hogy örök üdvössége biztosítva van, hisz ha a szentnek bizalmas barátja volt e siralom völgyében, annak kell lenni ott a másvilágon is — és Paszkál utolsó talál'ozásukkor azt mondotta: «a viszontlátásra». Nagy bizalommal várta tehát a boldog viszontlátást.

Reviczky Aladár C. M.

A lourdesi bazilika szentségtartója.*

GIZENNYOLCZ évvel a lourdesi jelenés után, egy nagylelkű adományból fényes szentségtartót helyeztek a lourdesi bazilika oltárára. Csodálatos egy mű, nemcsak mint műremek, mint művészi alkotás, de csodálatos benne a nagyratörő gondolat, a testté lett Ige; a bűnbeesésnek s a megváltásnak őstörténete. A lourdesi szentségtartó egy igazi történet, az Oltáriszentség története. Csupa dráma. Ott kezdődik a paradicsomban. Ellenkezést vetek közötted és az asszony között, a te ivadékod és az ő ivadéka között; ő megrontja fejedet és te sarka után leselkedel. Ez az ősevangélium, az Oltáriszentség történetének legkezdeté. Ezzel kezdődik a lourdesi monstrancia, a mely az ötvösművészet remeke. Talapzatán véres harczok dúlnak: a kigyónak és az angyaloknak harcza. Nagyszerű szoborcsoportozat. Két angyal még a harcz hevében látható, az egyik pikkelyes, a másik sodronyos pánczéllal, vörös ruhában, zöldes köpenynyel. A sárkány, a melylyel küzdenek, ott vonaglik a porban a bűn ingerének kirivó színeiben: vérvörös, piszkossárga, zöld, aczélkék a legkiáltóbb vegyületben. Csupa disszonancia. De túlhan a két angyal már győztes s bizalommal tekint fölfelé. A négy angyal szárnyai összeérnek és csúcsives, balda-

* L'Ostensoir de Notre-Dame de Lourdes. Imprimerie de la Grotte.

chint alkotva, négy zománczozott képet zárnak maguk alá. Közben vörös talajból fehér lilomok nőnek ki: jelképei a tiszta vérnek és a tiszta léleknek. A talapzatot egy szőlőkoszorú zárja, a melyen galambok csipdesnek: a szőlő az Oltáriszentség misztériuma, a hófehér galambsereg pedig az angyalok és emberek lelkei. A szőlőkoszorú négyrésze oszlik; mindegyik alatt egy fölírás, minden fölírás alatt egy-egy a már említett zománcz-képek közül. A fölírás latin. Az első ez: *Ipsa conteret caput tuum.* — Ő megrontja fejedet. Alatta Ádám és Éva, hátuk megett a tudás fája, mely hervadoz, előttük az élet fája, mely alatt egy nőalak kehelylyel áll: Mária az Oltáriszentséggel.

A második ez: *Benedicta tu Domino prae omnibus.* — Áldott vagy te az Úrtól mindnyájok között. Alatta Judith képe, a népnek Holofernes fejét mutatja.

A harmadik: *Non pro te, sed pro omnibus* — A többieknek igen, de néked nem szól a törvény (az eredeti bűn). Alatta Eszter, a kinek a perzsa király a fönti szavakat mondja. A két nő szűz Mária előképe.

A negyedik: *Tota pulchra es, et macula non est in te.* — Egészen szép vagy és szeplő nincs tebenned. Alatta IX. Pius, a mint az *Ineffabilis Deus* bullában a Szeplőtelen Fogantatás dogmáját kihirdeti.

A zománczozott képek a féldomborművű technikának remekei. IX. Pius profilja élethű; az Oltáriszentség pápája lelkesedéssel hirdeti a Szeplőtelen Fogantatásnak eucharistikus dicsőségét.

A gondolat mindegyre emelkedik. Minden levél, minden virág, minden alak sejtelemszerűen a szentség felé irányul. Négy konzolon nyugszik a szentségtartó fogója. Ez egy pálmafa, a melyen rózsatő kúszik fölfelé; odafönn kinyílik s mint a titkos értelmű rózsa, egyesül a szentség sugaraival: Mária az Úr Jézussal.

A pálmafa tetején angyalok dalolnak. A pálmát szalagok övezik mindegyiken egy fölírás. Az első ez: *Terribilis ut castrorum acies ordinata.* — Rettenetes, mint a jól elrendezett hadsereg. Az Énekek énekéből vett részlet, szűz Máriára vonatkozik. A másik szalagon ez áll: *Iste est panis, quem Dominus dedit vobis ad vescendum.* — Ez im a kenyér, a mit az Úr adott nektek ételül. Mózes mondotta a mannáról. A harmadikon: *Ego flos campi, lilium convallium.* — Én vagyok a mezők virága, a völgyek liloma. Szűz Máriára vonatkozik. A negyedik szalag fölírata: *Panis angelicus fit panis hominum.* Az angyali kenyér emberek étele lesz. Látjuk is a pálma lombjain a daloló angyalokat, a kik egy oltárkendőn szent ostyát tartanak; a kendőn ez olvasható: *Jube haec perferri per manus sancti angeli tui.* — Angyalaid kezében juttasd el Hozzád mindez áldozatot. Ezt imádkozza a pap az Úrfölmutatás után.

Az angyalok szárnyaikat összezsapják s mint valami nimbusban

közrefognak két megdicsőült alakot: szűz Máriát és szent Józsefet. Az előbbi sötétkék háttérből, ezüstfehér ruhában arany szegélylyel, kék övvel a rózsafüzért imádkozza; lábainál a lourdesi barlang rózsái. Fején aureola és a jelenés szavai: Ego sum Immaculata Conceptio. — Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás. Szent József arany ruhában áll előttünk, lilimos sceptummal, fölötte e szavak: Vir caput mulieris — A férfi feje a nőnek. Mindkettőt az angyalok szárnyaiból alkotott mandulaivú nimbus veszi körül egész nagyságban; az ilyen nimbus neve: mandorla. Ezen a következő fölírás olvasható: Te Joseph celebrent agmina coelitem, te cuncti resonent christi adum chori, qui clarus meritis, junctus es inclitae casto foedere Virgini. Szent József vecsernyéjéből van véve s annyit jelent: A keresztények mindannyian dicsérik nagyságodat, az angyalok énekeljenek Néked dicséneket, József, a ki erényeiddel megérdemelted, hogy a szent Szűznek jegyese lehessél. Violaszínű zománczon pedig ez olvasható: Ite ad Joseph! Ecce fidelis servus et prudens, quem constituit Dominus super familiam suam, azaz: Menjetek Józsefhez! Ime ő az okos és hű szolgája az Úrnak, a kit az Úr háza fölé rendelt! Láthatjuk, mint dicsőítik e sorok a boldogságos szűz Mária mellett márczius hó legnagyobb szentjének, szent Józsefnek encharisticus érdemeit.

Most jön az ajánlás. Lazurkék zománczon e szavak olvashatók: Pio Nono regnante. Anno Christi MDCCCLXXVI. Die secundo Julii. Dominae nostrae Lourdes. Caesare Victore Episc. Tarbiensi. Me obsulit Johannes Bapstista Donator praecipuus. Értelme: IX. Pius uralkodása alatt Krisztus urunk 1876-ik évében, július hó 2-án, lourdesi Nagyasszonyunknak, Viktor Cézár tarbesi püspök idejében Ker. János ajánlott föl engemet, mint kegyes adakozó.

Ezen szavak már a szentséget körülvevő glóriának aranysugaraiban vesznek el. A glóriában Mária jelképe, a titkos értelmű rózsza nyiladozik. A rózsának tizehat szirma van. Elöl a rózsafüzér tizenöt titka és a rózsafüzért imádkozó angyalok, a szirmok hátlapján pedig a lorettói litania tizenhat megszólítása: a legelső Mater christi, a legutolsó pedig Janua coeli. A szirmok között nefelejcs virít; e virágot a francia nép Máriának szentelte. Szép sudár liliomok alkotják a szentség fénysugarát, közöttük angyalok repdesnek s körülveszik szűz Mária alakját, a ki a szent ostyáig ér. Ott olvasható a fölírás: Regina angelorum: az angyalok királynéja; az ostyához közelebb pedig: Mater Dei: Istennek anyja. Ez a legfőbb gondolat, a mit a szentségtartó kifejez: az Ige megtestesülésének élő bizonyága a szent ostya. Az angyalok énekelnek az ostya körül, fölöttük ez a fölírás is látható: Gloria in excelsis: Dicsőség az Istennek. A rózsaszínű topáz nagyban emeli a hatást és megadja az egész képnek a titkos értelmű rózsza jellegét. Minden ragyog itten, valóságos kincsesbánya.

2810 drágakő közül 1033 gyémánt, 15 smaragd, rubin, amethyst, 402 topáz, 1145 gyöngyszem; 63 kisebb-nagyobb alak veszi körül a legfényesebbet. Csupa élet a szentség közelében. Liliomkékék, szőlőindák, ragyogó csillagok, melylyel az angyalok játszanak. A csillagözön is Máriára vonatkozik. Olvasható is a fölírás: Ave maris stella: Üdvözlégy tenger csillaga. Ez már maga a csillagos mennybolt, a hol sasok röpdösnek. A glóriában négy sas látható, alattuk a fölírás: Corpus Christi: Az Úr teste. Jézus mondotta egykor a világ végéről szóló jövendölésében: A hol a test van, oda gyűlnek a sasok.

A Megváltásnak szent jele, egy liliomba hajló kereszt uralkodik az egész remekművön, a mely alatt ez a fölírás olvasható: A ligno Christus regnavit: A fáról uralkodott Krisztus.

S uralkodik az idők végeiglen az élet fájáról. Az életfája az Oltáriszentség. Ottan trónol, ottan ragyog a lourdesi bazilika fényes csarnokai-ban s kegyelmének kincseit pazarolja a bűnös emberiségre.

Ez az Oltáriszentség története, a mit a lourdesi bazilika szentségtartója az ötvösművészet legremekebb alkotásában megörökített.

M. L.

Szentek gondolatai.

Ne vezessen félre az a gondolat, hogy nagyobb lesz tán áhítatod, ha kevesebbszer áldozol; bizonyos, a ki kevesebbszer eszik, az nagyobb étvágygyal eszik; de az is bizonyos, hogy az illető nem is lesz oly erőteljes, mintha rendes időben mindenkor étkeznék. Ha ritkábban áldozol, lehet, hogy látszólag nagyobb lesz az áhítatod, de hidd el, nem sokat érsz el vele és kevesebbet használsz magadnak, mert lelked hijával lesz annak az erőnek, mely a hibák leküzdésére szükséges.

Liguori szent Alfonz † 1787.

Tudd meg, hogy az Oltáriszentség jelenlétében való élő hit, az Isten és felebarátod iránti szeretet, az alázat és a szív tisztasága, egyesítve a hő vágygyal, hogy Istennel egyesüljünk: ez a legszükségesebb előkészület a méltó szent áldozáshoz.

Jézus szavai Johannához.

Nézd csak mily okos a kigyó; ha inni akar, előbb kilöki fogából a mérget és úgy iszik. Légy okos te is és utánozzad őt; mielőbb az élet forrásához inni mégysz, lökd ki magadból a bűn méregfolyadékát, különösen a haragot, gyűlöletet, irigységet és a természetellenes gondolatokat. Akkor azután áldozál. *Szent Bernárd † 1153. Sermo 28. de modo bene vivendi.*

SZENT JÓZSEF HIMNUSZA

I.

Józsefnek zengjenek mennyben az angyalok,
 Belk k myriádja, hű keresztény karok;
 Szűz Ára oldalán angyali tiszta ör:
 József! szent jegyed fündököl.

Csodálva Áradnak szüzi anyaságát,
 Kebledet hallgatag aggalmak átjárak;
 Am angyal biztató szava oktat rája:
 Hogy a Szentlélek mátkája.

Istent, mint kisdedet, szivedre öleled,
 Számkivefett útján vigasza kebeled;
 Templomba' lelve a veszve hittgyermeket:
 Váltál gyász s öröm könnyeket.

Másnak a szent pálmát nyújtja a jó halál,
 S meglátja Istenét, kit méltónak talál;
 Néked már életed nyujt égi éveket:
 Istent karodon szemlélheted!

Szenháromság Isten! légy irgalmas
 nekünk,
 Hogy majdan szüntelen dicsérjenénekünk;
 Hálával Józsefért, Jézusnak szent ölen:
 Túl a csillagok fénykörén. Amen.

II.

József! az égi karok szeme-fénye!
 Világ istápjja, az élet reménye,
 S záloga! óh vedd jó néven imánkat,
 Vig zsolozsmánkat.

Angyali örül a szüzi Árához,
 Fűzött az Átya az Ige anyjához;
 Téged az Isten maga hív atyának,
 Udv sáfárának.

Hogy megszületett, a kit várva vártak,
 Kit a próféták karai imádtak;

Jászoiá ágyát te vetted meg, látod
 A Istent — s áldod.

Imádandó Úr, ki ha int, megrendül
 A pokol minden hada fenekestül;
 Kit vigan szolgál az angyali szent had:
 Hű volt alattad.

Dicsőség, áldás a Szentháromságnak,
 Ki így magasztal föl téged atyának;
 Hogy lássuk mi is atyai oltalmad,
 S mennyben jutalmad.

III.

Megváltónknak megörzője,
 Tisztaságos nevelője,
 Üdvözlégy óh szent József!
 Üdvözlégy, óh tiszta jegyes,
 Ki Istenhez voltál kegyes,
 Csodálatos szent József!

Te az Urat hűn dajkáltad,
 Verejtéssel hűn szolgáltad:
 Életed mi boldog volt!
 Őre voltál az Áranak,
 Szűz Anyának és Fiának:
 Mily angyali sorsod volt!

Jézuskádat ölben láttad,
 Karjaidon elringáltad
 Boldog közvetlenséggel;
 Arczod arczához értefted.
 Csókot adtál, csókját vetted
 Mondhatlan édességgel.

Szólitottad őt Átyádnak,
 Vagy mint atya, Jézuskádnak,
 Örömöknek raja közt;
 Imádandó Istenednek,
 Édes-kedves Mindenednek
 Csókok boldog ezre közt.

Nagyfalusi Bajos.

A szentáldozás az iparos egyesületekben.

ASOK egyenetlenség, mely itt a földön az emberek közt előfordul, az érdekek harczában találja magyarázatát. Az érdek ugyanis feszít és robbant s ha egyesít, azt is csak azért teszi, hogy az egyik osztályt a másik ellen mozgósítsa. A mi ebben a küzdelemben békéltet, az a szeretet, mely mérsékli az önzést s Istenre és a felebarátra mutat.

Az élet küzdelmei, a társadalmi problémák nehézségei az iparos osztályt is saját érdekében egyesülésre szólítják. És az ily mozgalmak nagyon is indokoltak. A vagy az iparosoknak, legényeknek, mestereknek egyaránt nincsen joguk, sőt nem kötelesek-e, hogy osztályérdekeiket eréllyel és nyomatékkal megvédjék? Mindenesetre van ehhez joguk. Ez azonban nagy harcot idézhet elő a társadalomban. A harcz ugyan igazságos lehet, de könnyen elfajulhat s követelődző, sőt vérengző küzdelemmé válhatik. Mivel mérsékeljük hát ezt az érdekharcot? Szeretettel! A charitas ugyanis az a nagy abroncs, mely minket összefűz, összetart. A szeretet bennünket rávisz arra, hogy mások érdekeit is figyelembe vegyük és kellőképpen méltassuk. Ez a charitas pedig hiten alapszik, a vallásban él s az egyházon át a szivekhöz férközik.

Ilyen szeretetre azonban nevelni kell az embereket. Bensőséges szeretetet nem lehet zajos, lármás utcai fölvonulásokban, sem lázító népgyűlésekben elsajátítani, hanem szerető otthonokban, az Úr Jézus szellemében. Ilyen fókuszok: a Mária-kongregációk s a katolikus tanoncz és legényegyesületek. Ezek az egyletek sokféleképpen hatnak az iparosok lelkiületére. Ki tudná föl sorolni az összes eszközöket, melyeket az ilyen társulatok fölhasználnak, hogy tagjaikban a keresztény jellemet fejlesszék? A szeretet találékony. Talál az ezer és ezer módot és eszközt. A leghatásosabb, legnagyobb szerűbb eszköztől mégis óhajtok itt szólni s ez a szentségekhez, kiváltképpen a szent áldozáshoz való járulás. A ki ismeri a szentségek erejét, a mit az Úr Jézus fektetett e kincses bányákba, az megérti, hogy a vallás-erkölcsi lelkiület szilárdítására milyen hatásos a szent áldozás, mely minket az igazságos és szerető Istennel a legbensőbbben egyesít. Ha az iparos áldozik, közel van az Úr Jézushoz, az Úr hozzá is jön. S mit jelent reá nézve az Úr Jézus közelsége? Segélyt, kegyelmet azon sok baj, kísértés közepette, a mellyel az iparosnak meg kell küzdenie.

Az Úr Jézus közelségében élt a katolikus iparos társulatok hatalmas védőszentje, szent József, a názáreti ács. Sok boldogságban volt része. Nem volt ugyan gazdag; fény, pompa nem is illett az ács műhelyéhez. De mellette volt az Úr Jézus s ez volt szent József boldogsága. Ha erre a sokat nélkülöző Messiásra tekintett, nem is nyíltak ajkai panaszra; bármily szegénységben is volt osztályrésze, megelégedett sorsával, melyet megosztott vele a názáreti Jézus. Boldog volt szent József, mert a világ Megváltója segítette őt, az iparost; együtt lakott az áccsal, együtt dolgozott vele. Mennyi szeretetet élvezett ez a szent József évtizedeken át ott a názáreti házban?!

Az édes Üdvözítő azonban nemcsak szent Józsefet részesíti ily boldogságban. A többi embert s a többi iparost is magához vonzza szeretetével. Itt maradt köztünk a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Bármikor

elmehetünk hozzá; imádhathjuk őt, sőt magunkhoz is vehetjük. S a ki keresi Jézus közelségét, az hasonló szent Józsefhez. Megható különösen e szempontból az iparos kongregációk és egyletek közös szent áldozása. Ezek a férfiak közelítik meg legjobban égi Pártfogójukat.

A szent áldozásnál az iparos, kit munkája az anyagi világhoz igyekszik bilincselni, szellemileg a legbensőbbben foglalkozik. Csupán anyagot lát gyan, t. i. a kenyérnek, ostyának megmaradt külszínét, de e mellett fönséges szellemi munkát is végez, a mennyiben hite megmondja neki, hogy ez csak látszat, a lényeg már nem kenyér, itt az Üdvözítő van jelen. Oh, de milyen szükséges az iparosnak e szellemi művelete a modern materiális korban! Ki tudja ennek hasznát kiszámítani? Míg a szociáldemokrata csak közönséges kenyérért kiabál s ha ezt megunta, földi paradicsom után áhitozik, melyet el nem érhet s így csalódní kénytelen, addig a derék katolikus iparos mennyei kenyérral táplálkozik, mely neki életet, erőt, vigaszt ad.

Az iparos ifjút kiváltképen sok veszély fenyegeti. Sokszor az iparos családi nevelése is nagyon hiányos, inas éveit is sok küzdés közepette folynak le. Már megszűnt a czéhrendszer, mely az inas számára sokszor kedves otthont, vagy legalább is veszélytől ment menedékhelyet biztosított a mester családjában. Ma pedig hány inas jár-kei szabadon felügyelet nélkül, milyen sok legény él vissza a szabadságával! Milyen jó, ha az ilyenek gyakran az Úr Jézus közelségébe jutnak, a hol a szent áldozás által megszerzik a kísértésnek azt az «ellenszert», mely — a tridenti szent zsinat szerint — «a bocsánatos és halálos bűnöktől megóv minket». Kívánatos tehát, hogy a Mária-kongregációk, iparosegyletek a szent áldozást pontosan megtartsák. Ha ezt megteszik, lesznek jól fegyverezett s a gonosznak ellenálló tagjaik.

Komoly iparosnak fölötte szükséges, hogy megfontolva cselekedjék s ehhez ismernie kell önmagát. Ily ismeretre segíti őt a szent gyónás és a szent áldozás. A szent gyónásnál átlátja gyarlóságát, a szent áldozásban pedig újabb erőt nyer, hogy el ne csüggedjen, hanem úgy tegyen türelemmel, áldozatkész szeretettel, miként hasonló körülmények közt az tenne, a kit ő a szívében hordoz.

A krisztusi szeretet nem ismer kivételt; az által, hogy Jézushoz jöhet mindenki, szegény és gazdag egyaránt, egyenlőséget hirdet. Az érdekekkel táviró-hálózatként körülfont világon csak akkor tűnnek el legalább a nagyobb egyenlőtlenlégek, ha a krisztusi szeretet lakozik közöttünk s akkor boldogabbak lesznek az iparosok is. A krisztusi szeretet pedig a legméltóságosabb Oltáriszentségből sugárzik felénk, mert itt van az a szent szív, mely a szeretet lángoló tűzhelye. *Knapp Nándor.*

Anarchista merénylet a denveri székesegyházban.

P. Heinrichs az Oltáriszentség vértanúja.

AZ ISTENT és felsőbbiséget elismerni nem akaró anarchizmus termi gyümölcseit. Csak nem rég döbbsentette meg jobbérzésünket a rémes, portugál királygyilkosság; csak nem rég járta be a világot a braziliai elnök

és perzsa sah ellen irányzott istentelen merénylet; máris megdöbbenő gonosz cselekedetet hoz a táviró: Jézus Krisztusnak, a királyok királyának szolgáját szentmise közben, áldoztatás közben, öli meg egy elvetemedett anarchista gyilkos golyója. Ez már az anarchia véglete. A pokoli gyűlölet ösztönszerűleg megérezte, hogy az Oltáriszentség az emberiség összetartója, a társadalom legfőbb tekintélye. Ez ellen emeli hát gyilkos fegyverét. De lássuk az esetet magát, az eleget beszél.

Az Egyesült-Államok területén *Denverben*, Csikágót és San Francziskot összekötő vonal közepe táján, a katolikus püspöki székesegyházban történt a szörnyű eset 1908. február 23-án vasárnap reggel.

Giuseppe Guarnaccia, ötven éves szicíliai olasz anarchista, a nevezett vasárnap reggel elment a székesegyházba. Egyelőre egészen ismeretlen pap jött ki a sekrestyéből, hogy szentmiséjét az Úrnak bemutassa. A szentmise alatt a pap áldozása után többen járultak a szent áldozáshoz. Az anarchista is oda térdelt a többi áldozóval, előző töredelmes szentgyónás, töredelmes bánat nélkül, hogy az Úr testét vegye. A pap az áldoztatást végzi, az anarchistát is megáldoztatja, de jaj, a gonosztevő úgy érzi, mintha nyelve, szája égni kezdene. Erre a méltatlan szent áldozás után a térdelésből fölugrik, kiköpi az Úr testét, zsebébe nyúl, kiveszi a revolverét, s a feléje forduló ártatlan papot fejbe lövi. Ez volt Giuseppe Guarnaccia áldozása. Mennyi gabszág és büntény egymás után! Méltatlan szent áldozás!... Az Oltáriszentség meggyalázása!... Gyilkosság!...

Hadd legyen itt az elvetemült gyilkosnak szomorú önvallomása is, a melyet a rendőrségen vallatásakor mondott. «Szombat éjjel nem bírtam aludni a fájdalmaimtól; papok látomása üldözött; örökké papokat láttam, a kik ellenségeink. Végtére mégis elszenderedtem, de akkor meg fölriasztott a harangozás. Fölkeltem és elmentem a templomba, mint a többi hívő. Belemártottam az ujjamat a szentelt vízbe, keresztet vetettem, letérdeltem, majd leültem. Bejött a pap, fölment az oltárra és megkezdődött a mise. Soha nem láttam addig azt a papot. Letérdeltem, mint a többi ember s mikor a többi föllállt, én is fölkeltem. Az oltár felé mentem, mert valami izgatott és taszított a pap felé. Fölnyitottam a szájamat, mint a többi; a pap a nyelvemre tett valamit, a mitől égni éreztem a szájamat. Fölugrottam és kiköptem; azzal a zsebembe nyúltam, kivettem a revolveremet; mikor a pap felém fordult, fejbe lőttem és nem bánom, hogy megöltem.»

Szomorú halál, dicső vértanúság. Igen, hát a vértanú? A vértanú, a meggyilkolt áldozópap, Heinrichs atya volt, szentferenczrendi szerzetes, ép, egészséges, fiatal férfi. *Denverben* is, de különösen a szomszédos *Pattersonban*, a hol a szentferenczrendi zárdában tartózkodott, sokan ismerték és tisztelték. Heinrichs atya fáradhatatlanul törekedett, hogy új híveket szerezzen az Úr Jézusnak. Életmódjának rendkívüli szigorúságát tudták társai s magasztalólag szóltak róla. Megható volt halála. Mikor a gyilkos golyó érte, végső szavait latinul mondta: «Deo gratias, non sum dignus o Domine; Istennek hála, nem vagyok méltó, oh Uram!» rebegték ajkai s mielőtt kilehelte lelkét, mosoly öntötte el sápadt arcát, fölvetette szemét, körülnézett, mintha búcsút venne a jelenlevőktől, azután lehunyta pilláit s megadóan azt suttozta: «In manu tua. A te kezében vagyok». A következőt csak halála után tudták meg társai. Mikor ráadták a halotti köntöst, testén erős aczellánczot találtak, a mely szorosán körölfogta mel-

lét s két karjára béklyók alakjában csatolódott reá olyanformán, hogy egy hegyes horog, a mely a béklyókból kiállott, minden mozdulatára behatolt testébe. Heinrichs atya sohasem szolt testvéreinek ezen önsanyargató eszközről s így nem is tudták róla, hogy Jézus kínszenvedése iránti tiszteletből viseli ezt a czilicziumot. Szerető rendtársai s a nép tízezrei járultak ravatalá oz s tisztelettel kísérték a pattersoni kolostor sírboltjába Heinrichs atya, mint az Oltáriszentség egyik vértanúját.

És a legfelségesebb Oltáriszentség? A meggyalázott Oltáriszentség? Engesztelésül végezzen ki-ki egy rövidke engesztelő imádságot és engesztelő szent áldozást Jézus szenvedése emlékére a bűnbánat napjaiban.

A Daily Telegraph — Magyar Állam nyomán:
Grätzer Pius.

Időszerű kérdések

A gyermekeknek első szent-áldozásáról. Közeledik a húsvét ünnepe, közeledik a nagy nap, a húsvétel, az Úr Jézus szent testének és vérének magunkhoz vétele. Gyermekeink először áldoznak; kipirult arczczal, győztes önérzettel és bizalommal veszik magukhoz a győzedelmesen föltámadott Üdvözítőt. A milyen az első áldozás, olyan lesz az utolsó is; gondoljuk meg, hogy az életre készítjük elő gyermekeinket, és hogy nagy a felelőség, s ép azért nagy gondot is igényel az előkészítés munkája. Ne csak a hitoktatók készítsék elő a gyermeket, hanem a szülők is, mindazok a kik a gyermekkel foglalkoznak. Markoljanak bele lelkébe akkor, a mikor egy élet felett kell határozniok. Egy a fő: az összeműködés.

«Legyen különös gondjuk élő vágyat kelteni a naponkinti szent áldozás után a gyermekek tiszta és oktalalan félelemtől ment szivében, a midőn előkészítik az első szent áldozásra. Vigyázzanak arra, hogy a gyermekek mihelyt lehetséges, elvégezzék első szent áldozásukat és hogyha lehetséges, mindennap újítsák meg azt».

Ezelatt mondotta X. Pius pápa 1906. július 27-én; és ezzel kettévágta a gordiusi csomót, a mit Forel, Platen, Ellen Key, az orvosok, paedagogusok, pszichiaterok és kékharisnyások összebogoztak. Róma beszélt, az ügy véget ért. Római katolikusok vagyunk, mi rajtunk áll a propramot valóra váltanunk. Bomlik a társadalom, erjed minden körülöttünk, s az erjedés sok piszkot hoz a felszinre. A gyermekszoba meg van fertőzve, panaszkodnak; ezért kell sok katolikus családnak is zsidó házi orvos. Hiába! Nem segít itt más, csak az elrejtett isteni kegyelem. X. Pius megmutatta az utat, mely hozzá vezet. Szálljunk csak a hullámok alá, a legeslegfenekére, ott még találunk tisztán bugyogó forrásokat, krisztálytisza vizet, vékony erecskéket, melyek nagyra növe, föl fognak érni a hullámokig és elmosják a piszkos habokat. Ez fölfedezés! A gyermeki lélek nagy értékének felismerése a XX. században, X. Pius lángoló lelkében. Búvárkodnunk kell tehát, le kell szállanunk a gyermeki lélek mélyébe és vele foglalkoznunk. Érdemes, nagyon is érdemes. Hiszen a gyermektől jött a megváltás kétezer év előtt, innen jó most is az ujjászületés: a társadalmi regeneráció. Jövel Jézus gyermekünkhöz, Te légy a mi házi orvosunk! *M. L.*

A gyermekek gyakori szent áldozásáról. A külső benyomásoktól is függ a gyermek lelkének kialakulása. A mit a gyermek lát, hall, tapasztal, az lelkébe vésődik.

A mai világban olyanokat tapasztal, mik borzasztó lelki romlással járnak. A hitetlenség, az erkölcstelenség, mint a futótűz terjed. A hitetlen szülők szájából a gyermekek hallják: mint szidják az Istent, az uralkodó osztályokat, a tekintélyt, mint űznek gúnyt az anyaszentegyházból, a szent szertartásokból, a szentségekből, mint csúfolódnak a gyónás, áldozás, ima fölött, mint folytatnak kicsinylő társalgást a vallásról, mint olvasnak föl gyermekeik jelenlétében is szabad erkölcsű, hitetlen szellemben szerkesztett lapokból, s ha az iskolatársak nem, úgy az ily szülők mételeyezik meg saját gyermekeik ártatlan lelkét. Sajnos, sok gyermek lelkét saját szülei ellen kell megvédeni.

Ha ilyen a méreg, melylyel gyermekeik lelkét ölik, hasonló erejű ellenméregre van szükség. Csak egyenlő erők versenyképesek. Itt pedig emberfölötti erő: a sátán ereje működik. Tehát emberfölötti erő: isteni erő lehet csak versenyképes. S az isteni erőnek győzni kell.

Hiábavaló a nevelők minden fáradozása: a romlott szülői kör mételeyét csak a gyakori szent áldozás győzheti le.

Segur püspök ismert egy szegény gyermeket, kinek istentelen, goromba szülei voltak s mindannyiszor kegyetlenül elverték, valahányszor a templomból hazajött. A szeretet azonban találékony. E fiút még a durva bánásmód sem tudta leszoktatni a gyakori szent áldozásról, melyet első szent áldozásától fogva gyakorolt. Igen korán fölkel, észrevétlenül a templomba ment, megáldozott, hazament, útközben elvégezte a hálaadást, befeküdt az ágyba a nélkül, hogy istentelen szülei csak valamit is sejtettek volna. A szentségi Jézus szeretete s kegyelme így megerősítette a fiú hitét és erkölceit, hogy még szülei rossz példája s kegyetlensége sem tudták őt eltéríteni az egyenes útról. Iste confessor. A gyakori szent áldozás hitvallókat nevel a gyermekekből.

Reviczky Aladár C. M.

A húsvéti szent gyónás és áldozás apostolai. Benn vagyunk a nagybőjtben. Elérkezett a húsvéti gyónások ideje is. Te, K. o., gondolom, többször szoktál gyónni és áldozni s így föltétlenül elvégzed a húsvéti szent gyónásodat és áldozásodat. De talán ismerőseid körében akadnak olyanok, a kik ezzel a kötelességükkel nem sokat törődnek. Mily nagy örömet szereznel eucharisztikus Jézusodnak, ha csak egyetlen egy lelket is meg tudnál nyerni, hogy húsvéti szent gyónását és áldozását elvégezze. De nagyon kérlek: tapintatosan járj el. Ne sokat beszélj. Inkább többször, de mindig keveset. Használd föl a legkedvezőbb pillanatokot, pld. a prédikáció utáni időt, valamely meghatóbb gondolatot, nagyobb benyomású dolgokat, milyenek: szerencse, szerencsétlenség, betegség stb. s ekkor egy rövid gondolattal, nyájasan, természetesen kifejezve magad, vagy keményebb jellemű férfiaknál szívből jövő, de erősebb kifejezéssel szólva: talán megtenné hatását. S ha ez sikerül, akár egy, akár több léleknél, írd meg röviden az *Örökimádásnak* az illető nevének elhallgatásával, hogy közölhessük a végteten irgalmú Úr Jézus csodáit az ő dicsőségére s a hivek épülésére s lelki hasznára.

R. A.

Magyarország és a nagyvilág.

Az aradi oltár-egyesület megalakulása. Aradi tudósítónk írja: Folyó évi február hó 26-án délelőtt a városháza dísztermében Arad és a vármegye társadalmának számot tevő katolikusai megjelentek, hogy részt vegyenek az Aradi Oltár-Egyesület alakuló gyűlésén, a melyen dr. *Lakatos Ottó*, a magyarországi minorita-rend tartományi főnöke elnökölt. A rendfőnök ismertette az egyesület célját. A hatásos beszéd után megválasztották a tisztikart. Fővédnök lett *Csernoch János* csanádi püspök, védőnő *Károlyi Gyuláné* grófné, elnök özvegy *Hauser Károlyné*.

Óskeresztény üvegkelyhek. A keresztény archeologia üvegkelyheknek nevezi azon részben üvegből, de főleg féldrágakövekből készült kelyheket, a melyek vagy a miséző pap rendelkezésére állottak, mint a mi kelyheink, vagy pedig a hívőknek a szent vérrel való áldoztatására szolgáltak. A leginkább használatos drágakövek onyx, jaspis és achát voltak. Ilyenről már Tertullian is említést tesz irafaiban. Ezek az áldozati üvegkelyhek sokáig fennmaradtak, elszórtan még a XII. században is nyomukra akadunk. Manapság csak múzeumokban és kincstárakban láthatók. Ilyen üvegkehely vagy áldozati csésze a lapunk mult számában közölt szegszárdi üvegkehely is, a melyet Fr. X. Kraus, a már elhunyt nagy archeologus is közöl «Realencyclopädie der christlichen Alterthümer» című művében. Föl-sororolva számszerint tizenhárom ilyen féldrágakövből készült edényt, a melyet technikájuk után vasa diatretának, átfúrt edényeknek neveztek, több sort szentel a Magyar Nemzeti Múzeum kincsének is; az ehhez hasonló másik magyar lelet, a daruvári (Slavonia), a bécsi udvari múzeumban található.

Hírek a nagyvilágból. RÓMA. A mult év decemberében a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén nagy fényvel tartották meg Rampolla biborosnak ezüst infulás miséjét. Huszonötéve, hogy az apostoli lelkű pap, a kiváló tudós és diplomata a papi hatalom teljében a püspökké-szenteltetésben részesült. Egy még fényesebb nagy misének volt tanuja a szent Péter bazilika folyó évi február hó 13-án, a mely napon a görög egyház Aranyszájú szent Jánosnak az Oltáriszentség doktorának ünnepét tartá. Mint mult számunkban említettük, a fényes szertartás a bazilika elsőemeleti haránthajójában, a boldoggáavatás csarnokában folyt le. Jelentőség teljes volt e jubileumi mise, részint azért, mert másfélezer év emlékét ünnepelte, részint azért, mert e nagymise funkcionáriusai között az egész földgömb képviselve volt; az antiókiai pátriárka, az eucharisztikus apostoli atyának, szent Ignácznak utóda volt a főcelebráns a jubileumi misén, a melyen X. Pius pápa is görög nyelven énekelt. A mise után a pápa Kelet küldöttségét fogadta s egy fényes beszédben egyesülésre hívta föl az elszakadt egyházakat, a kikről már XIII. Leo is azt mondotta, hogy a béke örök áldozata, a szentmise és az Eucharisztia fogja őket Rómával egyesíteni.

JERUZSÁLEM. Nagy ünnep volt Sion hegyen. Háromszázötven éve immár, hogy nem volt e hegyen szent mise, nem volt templom, nem volt szentségház, s most ime az Úr Jézus ismét diadalmasan visszaköltözött dicsőséges ősapjának Dávid királynak lakhelyére. 1561. augusztus 7-én némult el a harang és az orgona Sion ormain, ekkor történt, hogy a ferenczrendieket elűzték a szent hegyről, melynek szentélye oly sok buzga-

lomnak, oly sok dicsőségnek volt tanuja; az izlam tolakodott az eucharisztikus tábor helyébe. Most sikerült e fontos pontot ismét visszahódítani szent Benedek fiainak, a kik szent alapítójuk óta a Monte Casinohoz hasonlóan, hegytetőre szeretik építeni az Úr Jézus magasratörő templomait. A beuroni kongregáció, melynek művészi iskolája Lenz óta az eucharisztia-nak szenteli életét, letelepedett a Sion hegyén is és Kornelius Kniel karácsony éjszakán mutatta be újra háromszázötven évi szünet után az Örökkévalónak a legszentebb áldozatot.

Pro Ecclesia et Pontifice.

AZ EGYHÁZÉRT és a pápáért. Ez a fölirata annak az érdemkeresztnek, a melylyel szentséges Atyánk X. Pius pápa a Budapesti Központi Oltáregylet vezetőségének öt munkás és tevékeny nőtagját kitüntette. Az egyházért és a pápáért! Méltó e jelszó a legelső szentségi társulathoz, mely a jövő évben fogja fönnállásának félszázados jubileumát ünnepelni, méltó az egyesület vezetőihez, a kik buzgó munkáikkal tette és valóra váltották azt a bőséges kegyelmet, melyet a szentségi Jézustól nyertek az imádás óráiban.

A kitüntetett hölgyek névsora a következő: *Örgróf Pallavicini Edéné*, a K. O. E. elnöknője, *Kiss Aladárné*, a K. O. E. másodelnöknője, *Pálffy Geraldine grófnő*, *Cziráky Louisette grófnő* és *Zichy Livia grófnő*, a K. O. E. választmányi tagjai.

Az egyházhoz és pápához hiven munkálkodnak most is az eucharisticus Jézusért. Társadalmi tevékenységük ismeretes; Budapest és a magyar társadalom sokat köszönhet buzgóságuknak, apostoli munkájuknak; sokat köszönhetnek a szegény magyar falvak, melynek templomait fölruházták s a nép nyomorát enyhítették. A kitüntetettek élén áll örgróf Pallavicini Edéné, Majláth Adelaide grófnő, Erdély apostoli lelkü püspökének, gróf Majláth Gusztávnak nővére. Jótékonyága az egész országra kiterjed tevékenysége fáradhatatlan, munkája nagyarányú; ő a szive, lelke minden karitativ mozgalomnak, mely itt a központban a lelkeket mozgatja; csak hogy egyet említsünk, az ő érdeme, hogy az Örökimádás temploma létesülhetett. Kiss Aladárné másodelnöknő rokona boldogult Schopper rozsnói püspöknek; tőle örökölte az Úr házáért égő buzgó lelket, ő a keze a Központi Oltáregyesületnek, ki ép úgy kiismeri magát az akták ezreiben, mint az ajándéktárgyak czélszerű szétosztásában, Pálffy Geraldine grófnő és Zichy Livia grófnő a társulati élet szervezői; kórház, kongregáció, patronage, ezek mindmegannyi kis kolóniái a Központi Oltáregyesületnek, a hol ők mint az eucharisticus eszmének harcosai buzgólkodnak. Cziráky Louisette grófnő boldogult Cziráky Jánosné grófnőnek, a K. O. E. alapító elnöknőjének leánya és az Oltáregylet kiállításainak főrendezője, a kire különösen ez évben a jubileumi kiállítás rendezésekor fényes munka vár.

Általános volt az öröm, midőn e tömeges kitüntetés hire először jutott értésünkre. Ünnepi hangulatban gyűlt össze 1908 február 10-én a K. O. E. választmányi és terjesztőnöi testülete, mely alkalommal Vaszary Kolos bíboros hercegprimás képviselőjében Kohl Medárd adta át a kitün-

tetett hölgyeknek a pápai érdemrendeket. A püspök üdvkívánataira Kápter Károly apát királyi várplébános, a K. O. E. vezető igazgatója felelt, a főúrnők köszönetét tolmácsolva a biboros hercegprimásnak is, a kinek születése ünnepén az egybegyült testület hódolattal teljes jókívánatait juttatja kifejezésre.

A vezető igazgató jókívánataira a püspök lelkes beszédben válaszolt; elismerését fejezve ki a központi Oltáregyesület permanens munkássága fölött s kijelentette, hogy a legnagyobb örömmel fogja legközelebbi római útja alkalmával Ő Szentsége, a pápa elé letenni a Budapesti Központi Oltáregyesület hódolatát.



Jubileumi Közlöny.

Az országos bizottság működése.
X. Pius pápa jubileumát előkészítő országos bizottság folyó évi február hó 10-én délután 4 órakor ez évben második rendes gyűlését tartotta, melyen a biboros hercegprimásnak, mint az országos bizottság fővédnökének képviselőjében Kohl Medárd püspök elnökölt. Mellette Pallavicini Edéné, a K. O. E. elnöknője és Kápter Károly apát az országos bizottság igazgatója foglaltak helyet. Jelen voltak: Gróf Zichy Nándorné, báró Vécsey Józsefné, Vécsey Eszter bárónő, M. Marie de la Salette, az Örökimádás-zárda főnöknője, Cziráky Louise grófnő, gr. Almásy Dénesné, báró Orosdy Fülöpné, báró Sperlecz Mária, Kiss Aladárné másod-elnöknő, dr. Glattfelder Gyula igazgató, Saly László dr., Ghyczy Ida, Szelmayer Károlyné, Rudnyánszky Ferenczné, Heinrich Ferenczné, Aigner

Lajosné, Goszthony Kálmánné, Hellebronth Berta, Madaras Józsefné, Novák Mártonné, Lafrankó Károlyné, Balla Lászlóné, Eberling Józsefné, Bányai Miklósné, Herfort Ilona, Herfort Irén, Koch Ferenczné titkárnő és többen az országos bizottság tagjai közül.

Az előző ülés jegyzőkönyvének fölolvassása után a vezető igazgató előadja, hogy a pápai jubileumra szolgáló emléklapok már több ezer példányban szétküldettek. Az emléklapok czimképén a pápai hármaskorona díszlik, a fölirat a következő: «X. Pius pápa Ő Szentségének áldozári jubileuma.» Alul: «A Budapesti Központi Oltáregyesület és a vele társult hitbuzgalmi egyesületek hódolata.» A bizottság elhatározta, hogy az emléklapokat, melyek oly gyorsan elkelték, újabban is kinyomatja, azon hozzátétellel, hogy az imaapostolkodás és az összes ájtatosságok a szentséges Atya szándékára végzendők. Ezenfelül a bizottság a szentséges Atya arczképével és egy bucsúimával ellátott külön emléklapot is fog nyomtatni, a melyet az adományozók között a jubileumi év folyamán fog szétosztani.

Ezek után a bizottsági program második pontja, a péterfillérek ügye került tárgyalás alá. A vezető igazgató lelkes beszédben föltárta a szentséges Atyának szándékait, melyekkel az anyaszentegyházon és a

missiókon segíteni akar, mire gróf Wenckheim Frigyesné 6000 lírát, báró Orosdy Fülöpné 500 koronát, báró Vécsey Józsefné 400 koronát ajánlott föl a pápának jubileumi péterfillér gyanánt.

Következett a harmadik pont: a jubileumi tárgyak beküldése és a kiállítás ügye. Kohl Medárd püspök a kazetták fontosságát hangsúlyozta, mire Goszthony Kálmánné s többen egy-egy kazettát ajánlottak föl. Határozatba ment, hogy a Központi Oltáregyesület, mint ilyen, külön kiállítási osztályt rendez és minden egyes tárgyból külön ajándékot fog a vatikáni kiállításba küldeni. Végül a bizottság kéri a vidékre küldött ívek tartóit, *hogy gyűjtésük eredményét legkésőbbben április közepéig küldjék be az országos bizottság központi irodájába Budapest, IX., Üllői-út 77. szám alá.*

Missiókazetták Oberbauer A. utóda cégénél kaphatók Budapest, IV., Váci-utca 17. szám alatt. A K. O. E. ajánlja a pápai jubileumra a missiók részére berendezett kazettákat és pedig a következő minőségben:

Missiókazetták kézikoffer alakban, vitorlavászonból készült áthuzóval, 64 cm. hosszú, 36 cm. széles. 22 cm. magas teljes felszereléssel 275—375 koronától egész 480 koronáig kaphatók.

Missió-kazetta tölgyfából lent jelzett alkatrészekkel 70 cm. hosszú, 43 cm. széles, 23 cm. magas 425 korona.

Ugyanily méretben kehely, kupa, patena és ciborium kupa próbaezüsből 475 korona árban.

Ugyanily méretben kehely, patena, ciborium és három olajtartó próbaezüsből 660 korona árban.

Föntiek tartalmazznak: 1 szétvehető oltárasztalt, 1 pulpítust, 1 Missale Romanumot, 1 kehelyt és patenát bronzból aranyozva, 1 ciboriumot

bronzból aranyozva, 3 olajtartót, 1 ostyadobozt, 2 pár ampolnál tálczával, 1 csengetyűt, 1 füstölőt és tömjéntartót, 1 oltárkeresztet, 1 faligyertyatartót, 1 szenteltvíztartót és hintőt, 1 készlet kánontáblát keretekkel, 1 dupla viola-fekete kazulát, 1 dupla fehér-vörös kazulát, 1 albát, 2 karinget, 3 humerálét, 3 purificatoriumot, 3 corporálét, 3 pallát, 3 larabot, 1 oltárterítőt csipkével, 2 oltárkendőt csipke nélkül, 1 cingulumot.

Mi hír az országban? Dr. Széchényi Miklós gróf győri megyés püspök ez évi első körlevelét X. Pius pápa jubileumával nyitja meg s a következő sorokat intézi az egyházmegye papságához:

Főpásztori szeretettel köszöntlek benneteket ez új év kezdetén az Úr Jézus Krisztusban, ki nekünk ez esztendőben különös kegyelmeket szerez az ő földi helytartójának, szentséges Atyánknak, a római pápának 50 éves papi jubileuma által.

Ez alkalomra a nagyméltóságú püspöki kar közös pásztorlevelet bocsátott ki a katolikus hivekhez. E pásztorlevél szellemében különösen is kérlek benneteket, hogy:

1. Szent missiók tartásával ez évben iparkodjatok hivateket az Úr Jézus szeretetében gyámolítani, élő hitükben megerősíteni és gyakori szent áldozásra buzdítani.

2. A vallásosan nevelt ifjúság lelkében maradandó emléket állítván, tartsatok október-november hó folyamán minden katolikus iskolában iskolai ünnepélyt, melynek keretében Krisztus Urunk földi helytartójához való ragaszkodásra buzdítsák az ifjúságot.

3. Hívjátok föl tehetősebb hivateket, különösen az intelligens, jólelkű hölgyeket, hogy szentséges Atyánk szándéka szerint adjanak, vagy maguk készítsenek valamely egyházi

ruhát, szent edényt, bármily csekélység legyen is az: miseruha, vecsernye-köpeny, stola, alba, karing, kehely-ruha, szent olajok számára burza stb. Akik tényleg bármily csekélységet adnak, azok nevét tudásátok velem, hogy jóságukat megköszönhessem. Az adományokat küldjétek hozzám, hogy illetékességük helyére juttathassam.

4. A Szent Mihály Arkangyal-Társulat útján a plébánia területén lakókat, uraságokat, hölgyeket kérjétek meg szeretetadomány följánlására szentséges Atyánk céljaira.

Mindenekfelett pedig gyakori buzgó imádsággal kérjünk szentséges Atyánknak isteni kegyelmet a sok veszedelemtől környékezett, minden oldalról ellenségektől körülvevett katolikus anyaszentegyház kormányzására.

Dr. Széchenyi Miklós gróf,
megyés püspök.

A római Bolletino Ginbilare névsorában Magyarországról a Központi Oltáregyesület kívül dr. Kiss János prelátust és Papp Antal munkácsi egyházmegyei irodaigazgatót találjuk a nemzetközi jubileumi bizottság tagjai között.



Oltáregyesületi ügyek.

A Központi Oltáregyesület köszönete. Ó eminenciája Samassa József, egri biboros érsek 500 koronát és Szmrecsányi Lajos segédpüspök 200 koronát adományozott a Központi Oltáregyesületnek.

Az Úr Jézus nevében hálás köszönet a nemeslelkű adományért!



Irodalom és művészet.

Egyházművészeti kiállítás. Mint már jelen évfolyamunk első számában közöltük, *Vaszary* Kolos biboros hercegprimás főpásztori körlevelében fölhívta egyházmegyéje lelkészkedő papságát, hogy templomi szükségleteit és egyházi fölszereléseit magyar iparművészeknél és magyar gyárosoknál szerezzék be. A magyar iparművészeti társulat e körlevél alkalmából föliratot intézett a hercegprimáshoz. Ebben köszönetet mond a magyar ipar pártolásáért és kéri a hercegprimást, hasson közre, hogy az összes főpapok hasonló irányú főpásztori levelet bocsássanak ki. E kérelmet a hercegprimás a legközelebbi püspöki konferencia elé terjeszti. Az iparművészeti társulat pedig, hogy a papság meggyőződést szerezhessen a magyar műipar termelőképességéről, ez év őszén, az országos katolikus kongresszussal egyidejűleg egyházművészeti kiállítást rendez az országos iparművészeti múzeum palotájában. A kiállításra, mely a magyar ötvösművészet, fafaragás, szövés, himzés és rokoniparágak műalkotásait fogja bemutatni, már most nagyban folynak az előkészületek.

Böjti könyvvásár. *Schiller Ferencz C. M.* «Az istenes életre törekvő lélek imádságos könyve». Ára 1,60, 3, 4, 5 korona. Kapható: Missióház, Budapest, IX., Gát-utca 6.

Scherr-Thoss Strachwitz O. grófne. «Áldozók könyve». Fordította: P. Soós István. Ára: 2, 4, 6 korona.

Kapható: Karmelita zárda, Budapest, VI., Huba-utca 10.

Pesch-Tillmann S. I. «Az istenes élet». Művelt férfiak számára. Ára: 3.60 korona. Kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében: Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.

Vargha Damján O. C. «Jézusom öröme». Ifjúsági imakönyv. Ára: 1, 2, 3, 4, 5 korona. Kapható a szerzőnél, Székesfehérvárott.

Liguori szent Alfonz látogatásai a legméltóságosabb Oltáriszentségnél. Ára 70 fillér. Kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében.

Kempis-Platz. «Krisztus követése». Ára: 1, 1.60, 2.80 korona. Kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében.

Walser-Varga. «Örökimádás». Imakönyv. Ára: 3, 5, 6, 9 korona. Kapható Csanyteleken a Ker. Hitelszövetkezetenél.

Olvasta ön már Reviczky Aladár könyvét? A korszerű munka címe: «Vissza a gyakori szentáldozáshoz». Kapható a Budapesti Központi Oltáregyesület irodájában. Budapest, IX., Üllői-út 77. Egy példány 30 fillér, 100 példány 25 korona.

A gyermekek husvétii gyónása és áldozása legfőbb gondja minden szülőnek. Ajánljuk a következő könyveket:

Előkészület a nagy napra. Katekezések az először gyónók s áldozók előkészítésére. Irta Szuszai Antal. Esztergom, 1904. Buzárovits G. könyvnyomdája.

Gyónási könyvecske katolikus gyermekek számára. Irta dr. Dreher Tivadar. Jogosított magyar fordítás. Budapest, 1900. Szent-István-Társulat kiadása. Ára 36 fillér.

Szemle. Az Oltáriszentség pápája. Szalézi Ertesítő 1907. december. Nagy Balázs. Az Oltáriszentség megígérése. Szent beszéd nagybőjt IV. vasárnapjára.

Meinzi Farkas. Az Oltáriszentség mint kegyelemforrás. Felolvasás a Budai Kath. Legényegyesületben 1908. április 3. estéjén.

Dr. Vajó József. A szentmise-áldozat, mint a keresztény élet eszményképe. Felolvasás ugyanott április 5-én.

Harkabusz László. Katolikus tevékenység a farsangban. (A szent-ségimádásért való apostolkodás.) «Egyházi Közlöny» február 21.

Dr. Schermann Egyed. A gyakori szent áldozás történeti fejlődése. «Egyházi Közlöny» február 28.

B. L. Ne melegítsük keblünkön a kígyót. (Szociáldemokrata templomi munkások!) «Igaz Szó» 1908. február 23.



Szerkesztői üzenetek.

Dr. Kiss Albin Zircz. 1907 rendben van. 1908-ra még nem történt előfizetés.

Timár K. München. Szives üdvözlét. A husvétii cikket várjuk, s a munkatársat magát is.

Dragoner Béla Palocsa. A kassai szentségi csodáról szóló adatot legközelebb közöljük.

Károlyi Károly Róma. Köszönet a tudósításért. Vizontlátásra Rómában.

V. E. Győr. Az Örökimádás-templomra szánt adományok a Központi Oltáregyesületbe küldendőek: Budapest, IX., Üllői-út 77. szám alá.

L. Furjakovich Ruma. Régebbi évfolyamok 2 koronáért kaphatók.

Legifjabb Farkas Gyula Szabad-szentkirály. A kért jubileumi szám elfogyott.